

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Noord- en Oost-Gelderland naar aanleiding van zijn aangiften onvoldoende opsporingsonderzoek hebben verricht.

Ook klaagt verzoeker erover dat een districtschef van dit korps in meerdere brieven heeft meegedeeld dat het onderzoek naar zijn aangifte voorlopig wordt stopgezet, maar er daarbij niet op heeft gewezen dat hij zich tot het Openbaar Ministerie kan wenden voor een definitieve vervolgingsbeslissing.

Voorts klaagt verzoeker erover dat twee hulpofficieren van justitie van dit korps hem in hun (sepot)brieven er niet op wijzen dat hij zich tot het Openbaar Ministerie of het gerechtshof kan wenden, indien hij het niet eens is met de beslissing om het proces-verbaal tegen de verdachte niet naar de officier van justitie te sturen.

Ten slotte klaagt verzoeker erover dat de beheerder van dit korps in zijn beslissing op de klacht niet ingaat op de klacht inzake het door de politie verrichte opsporingsonderzoek en zonder toelichting volstaat met de conclusie dat hierover geen oordeel kan worden gegeven.

Beoordeling

Algemeen

1. Verzoeker deed bij de politie de volgende aangiften:

- aangifte van vernieling van 22 april 2006;
- aangifte van vernieling van 27 september 2006;
- aangifte van vernieling van 12 oktober 2006;
- aangifte van vernieling van 27 november 2006;
- aangifte van vernieling van 20 december 2006;
- aangifte van vernieling van 27 december 2006;
- aangifte van vernieling van 30 januari 2007;
- aangifte van belediging en bedreiging van 29 november 2007;
- aangifte van vernieling van 10 januari 2008.

De politie deed volgens verzoeker onvoldoende opsporingsonderzoek naar zijn aangiften. Vervolgens seponeerde de politie een aantal zaken. In de sepotbrieven werd niet vermeld tot welke instantie verzoeker zich kon wenden als hij het daarmee niet eens was.

2. Verzoeker diende een klacht in bij de korpsbeheerder. Na advies van de klachtadviescommissie reageerde de korpsbeheerder op zijn klacht. Omdat verzoeker zich daar niet in kon vinden, wendde hij zich tot de Nationale ombudsman. De Nationale ombudsman stelde vervolgens een onderzoek in naar zijn klacht.

I. Ten aanzien van het opsporingsonderzoek

Bevindingen

Verzoekers klacht

1. Vanaf 22 april 2006 werden de ramen van verzoekers woning herhaaldelijk met stenen ingegooid. Verzoeker was van opvatting dat zijn overbuurman daarvoor verantwoordelijk was. Op 27 november 2007 dreigde deze overbuurman volgens verzoeker zijn auto te vernielen en de ramen van zijn woning in te gooien. Verzoeker deed vanaf april 2006 tot en met januari 2008 meerdere malen aangifte bij de politie van vernieling en bedreiging. Naar zijn mening deed de politie te weinig of niets om de dader aan te pakken. De politie had bijvoorbeeld een buurtonderzoek kunnen doen en/of de verdachte en eventuele getuigen kunnen horen, aldus verzoeker.

Standpunt korpsbeheerder

2. De korpsbeheerder liet weten dat hij begreep dat verzoeker graag had gezien dat zijn zaken werden opgelost. De gedane aangiften gaven volgens de korpsbeheerder echter zo weinig informatie dat er geen vervolging kon plaatsvinden.

Ten aanzien van de aangifte van vernieling van 22 april 2006 merkte de korpsbeheerder het volgende op. Blijkens de mutatie, die de politie op 22 april 2006 opstelde, spraken politieambtenaren een aantal mensen in de buurt. Deze mensen hadden geen daders of verdachten gezien. Omdat geen dader bekend werd, verrichtte de politie verder geen opsporingshandelingen meer.

De aangifte van vernieling van 27 september 2006 betrof een internetaangifte. Voorwaarden voor het doen van een internetaangifte was dat er geen sprake was van geweld tegen personen, dat er geen daderindicatie was, dat er geen duidelijke sporen waren, zoals bloed of vingerafdrukken en dat het delict plaatsvond op openbaar toegankelijk terrein. Omdat er in dit geval geen opsporingsindicatie was, was er voor de politie geen aanleiding om opsporingshandelingen te verrichten.

Ten aanzien van de aangifte van vernieling van 12 oktober 2006 waren er geen getuigen. Verzoeker kwam thuis en zag een ster in een raam van zijn woning. De politie verrichtte geen opsporingshandelingen, omdat er geen daderindicatie was.

Voor wat betreft de aangifte van vernieling van 27 november 2006 merkte de korpsbeheerder het volgende op. Omdat ook hier geen enkele sprake was van een daderindicatie, verrichtte de politie geen opsporingshandelingen.

De aangifte van vernieling van 20 december 2006 betrof een internetaangifte. De politie stelde de door verzoeker aangetroffen steentjes veilig in een plastic zakje. Deze steentjes waren niet geschikt voor sporenonderzoek. Omdat er geen sprake was van een daderindicatie, verrichtte de politie verder geen opsporingshandelingen.

Met betrekking tot de aangifte van vernieling van 27 december 2006 wees de korpsbeheerder op het volgende. De politie hoorde een verdachte en maakte een proces-verbaal op. De hulpofficier van justitie seponeerde de zaak. De politie deelde verzoeker vervolgens telefonisch mee dat hij zich tot het Openbaar Ministerie (OM) kon wenden, indien hij het niet eens was met het sepot. De korpsbeheerder liet weten dat de aangifte niet aan de officier van justitie werd voorgelegd vanwege het ontbreken van opsporingsindicatie. Er was volgens de korpsbeheerder geen verdachte en als er te weinig feiten bekend waren, zou de officier van justitie geen strafvorderlijke beslissing nemen, aldus de korpsbeheerder.

Over de aangifte van vernieling van 30 januari 2007 merkte de korpsbeheerder op dat er geen enkele daderindicatie was. Daarom was de politie niet van plan om opsporingshandelingen te verrichten.

Op 30 november 2007 deed verzoeker melding van belediging en bedreiging op 29 november 2007. Verzoeker wenste nog geen officiële aangifte te doen. Op 12 maart 2008 nam de politie alsnog een aangifte op. Verzoeker gaf daarbij aan dat hij zich niet bedreigd en beledigd voelde. De politie hoorde een getuige. Vervolgens seponeerde de politie de zaak.

Ten aanzien van de aangifte van vernieling van 10 januari 2008 deelde de korpsbeheerder mee dat er geen enkele opsporingsindicatie was. Daarom verrichtte de politie geen opsporingshandelingen.

Beoordeling

Vereiste van actieve en adequate informatieverwerving

3. Het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving houdt in dat overheidsinstanties bij de voorbereiding van hun handelingen de relevante informatie

verwerven. Dit betekent dat de politie, ook in het geval van niet zo zware feiten en bij geringe materiële schade, opsporingshandelingen dient te verrichten wanneer er sprake is van een nadrukkelijk patroon van feiten van dezelfde dader.

Discretionaire bevoegdheid

4. Het staat de politie in beginsel vrij te bepalen welke opsporingshandelingen zij naar een haar bekend strafbaar feit verricht. Slechts wanneer de politie in redelijkheid niet heeft kunnen besluiten om af te zien van een bepaalde opsporingshandeling, is het nalaten van die opsporingshandeling als onjuist te kwalificeren.

Aanwijzing voor de opsporing

5. Uit de Aanwijzing voor de opsporing (zie Achtergrond, onder 2) volgt dat, indien een strafbaar feit is gepleegd en de verdachte direct daarbij bekend is, altijd opsporingshandelingen dienen te volgen. Dat is het geval bij betrapting op heterdaad, bij de gevallen waarin de identiteit van de verdachte door getuigen onmiddellijk bekend is dan wel zodanige informatie voorhanden is dat de verdachte met weinig inspanning kan worden gevonden. Is dat niet het geval, dan kan de zaak, althans voorlopig, terzijde worden gelegd, tenzij sprake is van ingrijpende feiten (Regel 2). Hiermee wordt niet alleen gedoeld op de materiële ernst van het feit, maar ook op de specifieke omstandigheden waaronder het feit is gepleegd. Daarbij gaat het bijvoorbeeld om delicten waarbij sprake is van:

een expliciet patroon. Het strafbare feit staat niet op zich, maar vormt een onderdeel van een nadrukkelijk patroon van feiten van dezelfde dader(groep). Dus bijvoorbeeld: als het niet gaat om een enkel geval van ieder op zich niet zo zware vernielingen maar van een steeds weerkerende agressie, dan is actie geboden.

Schending vereiste

6. Naar het oordeel van de Nationale ombudsman heeft de politie het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving geschonden. Verzoeker deed vanaf 22 april 2006 meerdere malen aangifte bij de politie van vernieling. Hij had het vermoeden dat zijn overbuurman steeds stenen naar zijn woning gooide. Pas op 27 december 2006 was er sprake van een concrete daderindicatie. Naar aanleiding daarvan heeft de politie verzoekers overbuurman gehoord. Toen verzoeker op 30 januari 2007 wederom aangifte deed van vernieling, had het, gezien voormelde daderindicatie en de eerdere soortgelijke aangiften, op de weg van de politie gelegen om verdere opsporingshandelingen te verrichten. Er was immers sprake van een reeks vernielingen door (mogelijk) dezelfde dader. Ook ten aanzien van verzoekers aangifte van vernieling van 10 januari 2008 is de Nationale ombudsman van oordeel dat de politie niet in redelijkheid had kunnen afzien van opsporingshandelingen. Behoudens het voorgaande, acht de Nationale ombudsman

daarbij ook van belang dat verzoeker de politie op 30 november 2007 had gemeld dat zijn overbuurman hem zou hebben bedreigd.

De onderzochte gedraging is op dit punt dan ook niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van afloop- en sepotberichten

Bevindingen

Verzoekers klacht

1. Een districtschef van het regionale politiekorps Noord- en Oost-Gelderland deelde verzoeker in zogenoemde afloopberichten mee dat het onderzoek naar zijn aangiftes (voorlopig) werd stopgezet. Ook lieten twee hulpofficieren van justitie hem in sepotbrieven weten dat de processen-verbaal tegen de verdachte niet naar de officier van justitie werden gestuurd. Verzoeker klaagde erover dat in voornoemde brieven niet stond vermeld dat verzoeker zich tot het OM kon wenden, als hij het niet eens was met de inhoud van deze brieven.

Standpunt korpsbeheerder

2. De korpsbeheerder liet weten dat de afloopberichten automatisch gegenereerde brieven waren waarin de verwijzing naar het OM niet werd vermeld. Hij zou de korpschef verzoeken om na te gaan of in de afloopberichten standaard kon worden opgenomen dat men zich tot het OM kon wenden.

Ten aanzien van de sepotbrieven deelde de korpsbeheerder mee dat het OM die brieven had vastgesteld en dat er sprake was van politiesepots (zie Achtergrond, onder 1). De hulpofficieren van justitie gaven in die brieven aan dat verzoeker bij vragen contact met hen kon opnemen. Het sepotbesluit kon dan eventueel nader toegelicht worden. Daarbij werd volgens de korpsbeheerder tevens de beklagprocedure uitgelegd. Naar aanleiding van de verstuurd sepotbrieven nam verzoeker eenmaal contact op met de betrokken hulpofficier van justitie. Deze hulpofficier van justitie wees verzoeker toen op de beklagprocedure en legde die procedure aan hem uit.

Voorts merkte de korpsbeheerder op dat, hoewel er geen sprake was van een mandaatregeling en de betrokken hulpofficieren van justitie vooraf geen overleg hadden met de officier van justitie, algemeen erkend werd dat seponeren bij de taak en bevoegdheid van de hulpofficier van justitie behoorde. De hulpofficier van justitie hield daarbij rekening met de beleidsrichtlijn over politiesepots van het OM en de politie Noord- en Oost-Gelderland. De korpsbeheerder verstreekte een kopie van deze beleidsrichtlijn aan de Nationale ombudsman (zie Achtergrond, onder 3). Uit deze beleidsrichtlijn vloeide onder andere voort dat, indien een betrokkene het oneens was met een politiesepot, de

hulpofficier van justitie hem of haar uitdrukkelijk diende te wijzen op de bezwaarmogelijkheid bij de officier van justitie.

Beoordeling

Beginsel van fair play

3. Het beginsel van fair play houdt voor overheidsinstanties in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Dit impliceert dat de politie de burger in haar afloop- en sepotberichten dient te wijzen op de mogelijkheid om zich tot het OM te wenden.

Schending beginsel van fair play

4. De Nationale ombudsman is van oordeel dat de politie het beginsel van fair play heeft geschonden. De politie heeft verzoeker in de afloop- en sepotberichten er niet uitdrukkelijk en uit eigen beweging op gewezen dat hij zich tot het OM kan wenden, als hij het niet eens is met de inhoud van die berichten. Dit was op grond van de Aanwijzing voor de opsporing van 11 februari 2003 (zie Achtergrond, onder 2) en de eerder genoemde beleidsrichtlijn (zie Achtergrond, onder 3) wel vereist. Hierdoor heeft de politie verzoeker niet de mogelijkheid gegeven om de beslissingen om het onderzoek (voorlopig) stop te zetten en de processen-verbaal tegen de verdachte niet naar de officier van justitie te sturen, bij het OM aan te vechten. Dat de politie de beklagprocedure later mondeling heeft toegelicht nadat verzoeker telefonisch contact opnam met de politie, doet daar niet aan af.

De onderzochte gedraging is op dit punt dan ook niet behoorlijk.

5. Gelet op het voorgaande, geeft de Nationale ombudsman de korpsbeheerder in overweging om de burger in afloop- en sepotberichten te wijzen op de mogelijkheid om zich tot het OM te wenden.

III. Ten aanzien van de klachtbehandeling

Bevindingen

Verzoekers klacht

1. Tijdens de klachtprocedure bij de politie lichtte verzoeker zijn klacht nader toe. Daarbij liet verzoeker onder andere weten dat de politie geen aandacht schonk aan het opsporen van de stenengooier. Verzoeker had de indruk dat de politie de vernielingen aan zijn woning niet aanpakte en helemaal geen opsporingsonderzoek had verricht. Hij klaagde er vervolgens bij de Nationale ombudsman over dat de korpsbeheerder in zijn reactie op de klacht hier niet op inging en zonder toelichting volstond met de conclusie dat hierover geen

oordeel kon worden gegeven.

Standpunt korpsbeheerder

2. De korpsbeheerder liet weten dat hij een onafhankelijke klachtadviescommissie had ingesteld. Deze commissie bracht een gemotiveerd advies uit. Hij vergewiste zich ervan dat het advies zorgvuldig tot stand was gekomen en nam zonder nadere motivering het advies van de onafhankelijke klachtadviescommissie over. Daarbij merkte hij op dat het ingevolge artikel 3:49 van de Algemene wet bestuursrecht gebruikelijk was om voor de motivering te verwijzen naar het advies. De klachtadviescommissie had de korpsbeheerder geadviseerd verzoekers brief alsnog inhoudelijk te beantwoorden. Daarom gaf hij de districtschef van Apeldoorn de opdracht daartoe. De plaatsvervangende districtschef reageerde vervolgens inhoudelijk op verzoekers brief. De korpsbeheerder vertrouwde erop dat hiermee de klacht naar tevredenheid was afgehandeld.

Beoordeling

Het motiveringsvereiste

3. Het motiveringsvereiste houdt in dat het handelen van bestuursorganen feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering. Dit brengt mee dat een bestuursorgaan in de reactie op een klacht op alle klachtonderdelen dient in te gaan, tenzij er bijzondere redenen kunnen worden aangegeven om dat niet te doen.

Schending van het motiveringsvereiste

4. De Nationale ombudsman is van oordeel dat de korpsbeheerder het motiveringsvereiste heeft geschonden. De korpsbeheerder is namelijk niet ingegaan op het klachtonderdeel dat de politie onvoldoende opsporingsonderzoek heeft verricht naar aanleiding van verzoekers aangiftes. Ook de klachtadviescommissie heeft geen oordeel gegeven over dit klachtonderdeel. Van bijzondere omstandigheden is de Nationale ombudsman niet gebleken. Dat de korpsbeheerder, zoals gebruikelijk, heeft verwezen naar het gemotiveerde advies van de klachtadviescommissie en dat de districtschef in opdracht van de korpsbeheerder alsnog inhoudelijk heeft gereageerd op verzoekers brief, doet daar niet aan af.

De onderzochte gedraging is op dit punt dan ook niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Noord- en Oost-Gelderland te Apeldoorn is gegrond ten aanzien van:

het opsporingsonderzoek wegens schending van het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving;

het ontbreken van een verwijzing naar de officier van justitie in de afloop- en sepotberichten wegens schending van het vereiste van fair play;

de klachtbehandeling wegens schending van het motiveringsvereiste.

Aanbeveling

De Nationale ombudsman geeft de beheerder van het regionale politiekorps Noord- en Oost-Gelderland te Apeldoorn in overweging om de burger in afloop- en sepotberichten te wijzen op de mogelijkheid om zich tot het OM te wenden.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Tekst & Commentaar Wetboek van Strafvordering

Artikel 142 (voor zover hier van belang)

4. Politiesepot

a) Geen wettelijke basis

De term 'belast' in art. 141 duidt op een verplichting tot opsporing. Het Wetboek van Strafvordering voorziet ook overigens niet expliciet in een bevoegdheid van opsporingsambtenaren om zelfstandig van (verdere) opsporing van geconstateerde strafbare feiten af te zien.

b) Praktijk en jurisprudentie

In de praktijk wordt door de politie echter wegens capaciteitsproblemen veelvuldig geseponeerd. Opsporingsambtenaren kunnen ervoor kiezen louter ordenend op te treden bij geconstateerde delicten, indien de geringe ernst van het feit en de omstandigheden van het geval daartoe aanleiding geven. In het Amsterdamse broodjeswinkel-arrest heeft de Hoge Raad aanvaard dat opsporingsambtenaren van ieder optreden afzien, voor zover daarbij wordt geanticipeerd op het beleid van het OM (HR 31 januari 1950, NJ 1950, 668). Het politiesepot heeft een zelfstandige plaats in het strafvorderlijk systeem verworven: onnodig werk kan worden voorkomen indien de opsporing van strafbare feiten achterwege

blijft die in een later stadium toch (al dan niet stelselmatig) zullen worden geseponeerd.
(...)

2. Aanwijzing voor de opsporing

Hoofdstuk 2. Het kader voor de reactie op (vermoedelijk) gepleegde strafbare feiten

2.1 Regel 1: Altijd een vervolg bij een bekende dader, tenzij ...

Indien een strafbaar feit is gepleegd en de verdachte direct daarbij bekend is, dienen altijd opsporingshandelingen te volgen (aanhouding, opmaken proces-verbaal). Dat is het geval bij betrapting op heterdaad, bij de gevallen waarin de identiteit van de verdachte door getuigen onmiddellijk bekend is, dan wel zodanige informatie voorhanden is dat de verdachte met weinig inspanning kan worden gevonden (bijv. als een kenteken bekend is). Is dat niet het geval, dan kan de zaak althans voorlopig terzijde worden gelegd, tenzij sprake is van een schokkend feit (zie regel 2).

Tenzij: bagatellen

In afwijking van de hoofdregel, kunnen opsporingshandelingen in geval van een bekende dader achterwege blijven indien aan alle van de volgende voorwaarden is voldaan:

- Het moet gaan om een feit dat geen schade of letsel veroorzaakt heeft, of dat puur een overtreding vormt van een 'ordenende' bepaling, en:
- Het feit moet ook geen daadwerkelijk gevaar hebben opgeleverd, en:
- Er is geen sprake van een vastgesteld beleid van het bevoegd gezag (= het OM na bespreking in de driehoek) om de desbetreffende feiten wel aan te pakken. In deze gevallen is er dus ruimte voor de opsporingsambtenaar om naar bevind van zaken te handelen.

Tenzij: expliciet beleid

Hiernaast kunnen opsporingshandelingen bij een bekende dader uitblijven, indien dat expliciet geformuleerd landelijk beleid is van het OM. Er kan reden zijn om zulks te bepalen, indien andere zwaarwegende belangen daartoe nopen. Hierbij valt te denken aan de handhaving van onderdelen van de Opiumwet in verband met gezondheidszorgbelangen, of aan de aanpak van relationele agressie waarbij ruimte wordt gegeven om in omschreven gevallen niét strafrechtelijk op te treden (maar om bijv. vrijwillige hulpverlening een kans te bieden). Wezenlijk is hierbij, dat de beslissing om af te zien van (nader) optreden niét voorbehouden is aan de individuele opsporingsambtenaar.

2.2 Regel 2: Bij ingrijpende feiten gerichte opsporing

Bij strafbare feiten die verder ingrijpen mag meer worden verwacht dan alleen een optreden als er onmiddellijk een spoor naar de dader bekend is. Dan moet gericht en meer dan oppervlakkig worden gezocht naar aanknopingspunten voor een succesvolle opsporing en vervolging: naar eventuele getuigen, naar eventuele sporen (vingerafdruk, DNA). Pas als die inspanning geen succes heeft kan de opsporing worden afgesloten, maar slechts op een zodanige wijze dat als zich naderhand nieuwe informatie aandient deze tot hernieuwde actie kan leiden.

Materiële ernst

Bij het antwoord op de vraag wat 'schokkende feiten' zijn, is het eerste gezichtspunt de omvang van de aantasting van de belangen of het welzijn van individuen of van de samenleving als geheel. Hierbij gelden de volgende criteria:

- De lichamelijke integriteit is in aanzienlijke mate aangetast: iemand is overleden, of er is letsel toegebracht waarbij specialistische medische hulp moet worden ingeroepen (en niet dus alleen een droge klap, een bloedneus, een te hechten wond), er is verkracht.
- De inbreuk op de eigendom is aanzienlijk, de waarde van het vernielde of gestolene is eerder in tien- of honderdduizenden Euro's te meten, dan in honderden of duizenden.
- Het strafbare feit betekent een bedreiging van de algemene veiligheid van personen en goederen (zoals: gezondheidsdreiging door criminaliteit en voedselketen; terroristische bedreiging van infrastructuur), aantasting van de leefbaarheid van wijken (zoals door bijwerking van omvangrijke hennepteelt).
- Het feit vormt een algemeen risico voor het integer (normale, beoogde) functioneren van belangrijke maatschappelijke functies: de democratische orde, het openbaar bestuur, de rechterlijke macht, de financiële sector. Zoals het door corruptie of misbruik ten principale ondergraven van het vertrouwen in de aangegeven sectoren. Hierbij gaat het dus steeds om een delict dat daadwerkelijk en in betekenisvolle mate belangrijke individuele en collectieve waarden in gevaar brengt.

Specifieke omstandigheden om toch meer te doen

De grenzen van de materiële ernst zoals aangegeven, zijn niet voldoende - ook bij een geringere materiële schade kan er een toch een dwingende reden zijn om een verder gaande opsporingsinspanning te verrichten. Er zijn drie van die redenen te onderscheiden:

- Evidente inbreuk op persoonlijke integriteit (geestelijke schade, levenssfeer). Sommige delicten kennen naast eventuele (lichte) materiële schade ook een forse aanslag op de geestelijke integriteit van burgers. Dat kan bijvoorbeeld bij vormen van discriminatie spelen, maar is altijd het geval bij inbraak in de woning, bij ernstige aanranding, of bij zware discriminatie. Dus bijvoorbeeld: als ingebroken is in een woning, dan wordt verwacht

dat de politie ter plekke sporen zoekt.

- Extreme modus operandi. Een bijzonder brutale, grove wijze van handelen (in wijze optreden, in willekeurige slachtofferkeuze, in feitelijk vuurwapengebruik ...). Dus bijvoorbeeld: als een groep jongeren brutaal bij winkeliers diefstallen pleegt, wordt verwacht dat daar achteraan wordt gegaan.

- Expliciet patroon. Het strafbare feit staat niet op zich, maar vormt een onderdeel van een nadrukkelijk patroon van feiten van dezelfde dader(groep). Dus bijvoorbeeld: als het gaat niet om een enkel geval van ieder op zich niet zo zware vernielingen maar van een steeds weerkerende agressie, dan is actie geboden.

2.3. Regel 3: Bij zeer schokkende feiten apart regiem

Soms veroorzaakt het strafbare feit zeer grote beroering, waarmee de rechtsorde ernstig is geschokt. Het gaat hierbij om delicten als moord of terroristische aanslagen, kinderverkrachting. Bij dergelijke feiten wordt vanzelfsprekend al gerichte actie ondernomen: een recherchebijstandsteam wordt ingericht, uitvoerig technisch onderzoek wordt verricht, buurtonderzoek vindt plaats, soms zelfs DNA-onderzoek onder delen der bevolking. In dat soort van zaken geeft de officier van justitie leiding aan het opsporingsonderzoek. Dat onderzoek heeft plaats onder grote maatschappelijke, dus ook mediale en politieke, belangstelling. Wanneer onverhoopt resultaten uitblijven, komt de vraag op wanneer het opsporingsonderzoek althans voorlopig moet worden gestaakt. Omdat de officier van justitie inhoudelijk leiding geeft aan het onderzoek, dient deze de beslissing hiertoe te nemen. Het OM is dan ten volle aanspreekbaar op deze beslissing.

(Anders ligt dit bij de zaken die meer in marginale zin bijvoorbeeld in een wekelijks overleg aan de orde komen, of waar alleen telefonisch contact is tussen politie en OM. Wanneer in zulk een geval, waarin geen volledige inhoudelijke toetsing plaatsvindt, de zaak terzijde worden gelegd dient dat te worden gezien als een politieke beslissing.)

Hoofdstuk 3. Informatieverschaffing

De burger kan het mogelijk oneens zijn met de beslissing om een strafbaar feit niet (verder) te onderzoeken nadat hij daarvan aangifte deed. Mede op verzoek van de Nationale Ombudsman, die met dit verschijnsel is geconfronteerd, wordt op deze plaats de te volgen procedure uiteengezet. Deze geldt alleen de zaken waarin formeel aangifte wordt gedaan, niet de kwesties die alleen 'gemeld' zijn bij de politie.

Situatie waarin de politie besloot geen (nader) opsporingsonderzoek in te stellen

1. Op verzoek van de aangever omtrent de stand van zaken in het opsporingsonderzoek informeert de politie hem of haar. Indien dat onderzoek niet heeft plaatsgevonden of niet wordt doorgezet, geeft de politie daarbij aan dat de aangever, voor het geval hij het

daarmee niet eens is, zich kan wenden tot het Openbaar Ministerie. Zo de aangever aangeeft daartoe te willen overgaan, bevestigt de politie schriftelijk wat omtrent het opsporingsonderzoek is besloten.

2. Als de aangever zich vervolgens inderdaad wendt tot het OM, beoordeelt de officier van justitie de beslissing van de politie op basis van de in deze aanwijzing gegeven criteria. Indien de officier van justitie oordeelt dat deze beslissing daarmee niet spoort, geeft de officier van justitie de politie opdracht om (indien nog mogelijk) het opsporingsonderzoek weer op te vatten (zo nodig als een formele bijzondere aanwijzing). In dat geval informeert de politie de aangever over de voortgang.

3. Indien de officier van justitie van oordeel is dat de politie haar beslissing op juiste gronden nam, informeert hij de aangever hierover en wijst de aangever op de mogelijkheid van beklag bij het gerechtshof op grond van artikel 12 WvSv. De officier van justitie legt zijn oordeel vast in het dossier.

Situatie waarin de officier van justitie besloot geen (nader) opsporingsonderzoek in te stellen (zie eerder in deze aanwijzing):

De officier van justitie informeert de aangever of andere direct belanghebbende dat de zaak niet (verder) zal worden onderzocht. Hij wijst de aangever op de mogelijkheid van beklag bij het gerechtshof op grond van artikel 12 WvSv.

3. Beleidsrichtlijn van het OM te Zutphen en de politie Noord- en Oost Gelderland over politiesept van 1 september 2001

Hoofdstuk 1. Inleiding

(...) Politiesept is de beslissing, welbewust genomen door een daartoe bevoegde hulpofficier van justitie, om met betrekking tot een strafbaar feit waarvan enige gegevens zijn vastgelegd en waarover de verdachte door de politie is gehoord, af te zien van het inzenden van een proces-verbaal naar het OM. (...)

Hoofdstuk 6. Mededelingen aan aangever/benadeelde en verdachte

Volgens de aanwijzing Slachtofferzorg (Stcrt. 1999, 141) wordt de aangever/benadeelde door de politie op de hoogte gehouden van het verloop van het onderzoek. Bij toepassing van politiesept zijn er voor berichtgeving aan de aangever/benadeelde twee standaardbrieven in BPS opgenomen. De ene brief dient verzonden te worden indien de hulpofficier zonder overleg met het OM politiesept toepast, de andere brief indien er wel overleg gepleegd is. Mocht aangever/benadeelde het bij een "zuiver politiesept" (=zonder overleg met het OM) oneens blijven met de sepotbeslissing dan dient de hulpofficier van justitie aangever/benadeelde uitdrukkelijk te wijzen op de mogelijkheid van bezwaar bij de officier van justitie. (...)